

Arrest

nr. 287 823 van 20 april 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, alsook haar meerderjarig kind X, die allen verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 29 december 2022 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 november 2022 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 15 maart 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 november 2021 dienden verzoeksters een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd tot drie keer toe geactualiseerd.

1.2. Op 28 november 2022 verklaarde verweerder deze aanvraag onontvankelijk. Deze beslissing, die de eerste bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.11.2021 werd ingediend en op data van 14.02.2022, 09.05.2022 en 14.07.2022 werd geactualiseerd door :

*[B.M.] (N° R.N. [...])
Geboren te [...] op [...]
Wettelijk vertegenwoordiger van:
[B.A.] (R.R. [...])
Geboren op [...]
Haar meerderjarige dochter:
[B.E.] (R.R. [...])
Geboren op [...]
Nationaliteit: Russische Federatie
Adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat zij op 04.07.2019 in België aankwamen met een geldig visum type C en een toegelaten verblijf tot 01.10.2019. Zij dienden twee aanvragen gezinshereniging in met hun Belgische (groot)ouders, die beiden geweigerd werden. Het schorsend beroep tegen de laatste negatieve beslissing dd. 12.07.2021 werd op 16.09.2022 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De bijlage 35 werd ingetrokken bij beslissing dd. 25.11.2022.

Betrokkenen beroepen zich als buitengewone omstandigheid op het lopende schorsende beroep bij de RVV. Echter, zoals hierboven reeds aangestipt, werd dit beroep op 16.09.2022 verworpen door de RVV en hun bijlage 35 werd ingetrokken bij beslissing dd. 25.11.2022. Betrokkenen kunnen zich dan ook niet nuttig meer beroepen op dit schorsende beroep.

Betrokkene beroept zich op de scholing van haar kinderen. Echter, Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van haar kinderen plaatsvond in precair verblijf en zo normaal mogelijk te laten verlopen. Verder merken we op dat haar oudste dochter reeds meerderjarig is en dus niet langer leerplichtig. Tevens behaalde zij hier haar diploma secundair onderwijs op 30.06.2022. Zij toont niet aan dat zij hier nog steeds naar school gaat. Betrokkene kan eventueel op basis van een studentenvisum eventueel terugkeren naar België om hogere studies aan te vatten. Wat de jongste dochter betreft, mag er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij, omwille van haar beperkte scholing in België (namelijk sinds schooljaar 2020-2021) en het feit dat zij reeds scholing genoten heeft in Rusland (aangezien zij reeds negen jaar was bij haar aankomst in België), nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal en onderwijs in het land van herkomst beschikt. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Het feit dat de ouders van mevrouw de Belgische nationaliteit hebben verworven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkenen

geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkenen beroepen zich op artikel 8 EVRM omdat zij sinds hun aankomst zouden samenwonen met hun Belgische (groot)ouders en financieel en materieel van hen afhankelijk zouden zijn. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen zich beroepen op hun samenwonen met en afhankelijkheid van hun Belgische (groot)ouders. Echter, dit werd reeds tweemaal onderzocht in het kader van hun aanvragen gezinshereniging waarbij vastgesteld werd dat de Belgische (groot)ouders niet over voldoende financiële middelen beschikken om betrokkenen ten laste te nemen. Evenmin werd aangetoond dat betrokkenen zelf niet over voldoende middelen zouden beschikken en dat de materiële steun verleent door de (groot)ouders onontbeerlijk zou zijn. Het bij huidige aanvraag 9bis voorgelegde attest dd. 03.06.2019 werd eveneens voorgelegd bij de aanvragen gezinshereniging waarbij opgemerkt werd dat attest enkel aantoonde dat betrokkene niet over onroerende goederen beschikt in Rusland. Het toont niet aan dat zij afhankelijk zijn van de Belgische (groot)ouders. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen, evenals de band tussen grootouders en kleinkinderen, valt niet noodzakelijk onder de bescherming van artikel 8 EVRM: : “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu werden deze elementen van afhankelijkheid reeds onderzocht door de dienst gezinshereniging en niet weerhouden. We merken tenslotte nog op dat de (groot)ouders reeds sinds 2006 en 2007 in België verblijven, terwijl betrokkenen zelf pas in 2019 naar België kwamen. Ze tonen aldus zelf aan dat zij perfect in staat zijn om gedurende langere periode gescheiden te leven zonder ernstig of onherstelbaar nadeel. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van hun sociale banden geen enkele getuigenverklaringen voorleggen maar zich beperken tot het voorleggen van scholings- en opleidingsattesten. Echter, hieruit blijkt niet dat hun netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekers tonen niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekers tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke

terugkeer naar Rusland uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gull/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij geen toekomst zouden hebben in Rusland en dat er daar geen systeem voorhanden zou zijn om hen op te vangen na hun jarenlange afwezigheid. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Het lijkt bovendien erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen, die pas sinds de zomer van 2019 in België verblijven, geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 43 jaar voor mevrouw en ruim zestien jaar voor haar dochter Elena in Rusland en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020).

Betrokkenen beroepen zich op hun vrees voor verstoting en discriminatie in Rusland omdat zij behoren tot een zeer kwetsbare groep. Betrokkenen leggen hiervan echter geen stavingsstukken voor, evenmin verduidelijken zij tot welke zeer kwetsbare groep zij dan wel zouden behoren. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vreest voor verstoting, vervolging en discriminatie volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij geen officiële inschrijving meer zouden hebben in het land van herkomst, noch een feitelijk woon- of verblijfplaats. Betrokkenen tonen dit echter niet aan. Het gaat om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Het is aan betrokkenen om hun beweringen te ondersteunen met minstens een begin van bewijs. Bovendien kan niet ingezien worden waarom betrokkenen via een eenvoudige contactname met de Russische ambassade niet zouden kunnen informeren naar eventueel te ondernemen stappen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen verwijzen tevens naar de actuele toestand in hun land van herkomst. Een terugkeer zou hun belevenissen doen aggregeren met alle nefaste gevolgen van dien. Echter, deze verwijzing kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien ze handelt over de algemene situatie in het land van herkomst en betrokkenen geen enkel persoonlijk bewijs leveren dat hun leven in gevaar zou zijn of dat zijzelf specifiek geraakt zouden worden door de omschreven situatie omwille van hun persoonlijke situatie of omstandigheden.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat het voor hen administratief onmogelijk zou zijn om de aanvraag in Moskou in te dienen, omdat dit zowel financieel als materieel onmogelijk zou zijn. Betrokkenen maken dit echter niet aannemelijk. Betrokkenen tonen niet aan dat zij als Russische onderdanen niet kunnen terugkeren naar Rusland. Ze verduidelijken op geen enkele manier waaruit deze administratieve onmogelijkheid dan wel zou bestaan. Bovendien zijn betrokkenen bekend met de procedure van visumaanvragen in de Belgische ambassade te Moskou aangezien zij in het verleden reeds een visum type C aanvroegen en bekwamen. We wijzen er verder op dat het bekomen van dit visum, wijst op een stabiele financiële situatie in het land van herkomst aangezien de aflevering van dergelijke visa gebonden is aan strenge voorwaarden. Betrokkenen tonen op geen enkele manier aan waarom het voor hen financieel en materieel

onmogelijk zou zijn om terug te keren naar Rusland. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reintegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reintegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen door financiële en materiële redenen onmogelijk kunnen terugkeren niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen wijzen er verder op dat indien de Dienst Vreemdelingenzaken het onwettig verblijf gedooft, dit een buitengewone omstandigheid zou kunnen uitmaken. Dit zou het geval zijn wanneer er geen nieuw bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd nadat het vorige vernietigd werd. Ze verwijzen hiervoor naar arrest 234621 van 30 maart 2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze situatie is echter niet van toepassing op betrokkenen daar er in hun hoofde nog geen bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, laat staan dat het reeds vernietigd werd. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen onontvankelijkheidsbeslissing kan nemen nadat een eerdere ongegrondheidsbeslissing in dezelfde zaak vernietigd werd. Deze bewering is echter niet van toepassing op betrokkenen. Huidige aanvraag is hun eerste aanvraag op basis van artikel 9bis. Er is dan ook geen sprake van een eerdere vernietigde ongegrondheidsbeslissing.

Verzoekers halen aan dat een gedwongen terugkeer onwenselijk is gezien hun integratie en dat dit een trauma zou betekenen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkenen. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie vrijwillig gevolg dienen te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Dat de toenmalige staatssecretaris gesteld heeft de criteria van de vernietigde instructie te zullen blijven toepassen, vermag aan het arrest RvS van 09.12.2009 geen afbreuk doen, nu de gemachtigde van de bevoegde minister de wet en de rechterlijke beslissingen dient te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een (voormalige) staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen. Het vertrouwensbeginsel impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de minister niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F, RvV arrest 229048 van 20.11.2019).

Betrokkenen halen aan dat zij, in geval van een negatieve beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, gehoord wensen te worden door de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. Echter, deze Commissie vormde een onderdeel van de vernietigde instructies van 19 juli 2009 en vormde aldus een deel van het engagement van de toenmalige regering. We merken echter op dat deze instructies vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing en kunnen betrokkenen zich dus niet meer nuttig beroepen op de Commissie voor Advies. Ten slotte dient er op gewezen te worden dat de

Vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure. Dit element kan dan ook niet weerhouden worden.

Betrokkenen verwijzen naar uitspraken van de voormalige staatssecretaris voor Asiel en Migratie, dhr. Theo Franken. Echter, allereerst merken we op dat dhr. Theo Francken niet langer de bevoegde staatssecretaris is waardoor betrokkenen zich dan ook niet nuttig meer op zijn uitspraken kunnen beroepen. In geen enkel geval konden betrokkenen aan deze afgelegde verklaringen enige rechtmatige verwachting ontleenen dat zij dan geen buitengewone omstandigheden zouden moeten aantonen of dat in hun specifieke situatie dan buitengewone omstandigheden aanvaard zouden worden waardoor de aanvraag op ontvankelijke wijze in België kan worden ingediend (RVV, arrest nr. 230367 van 17 december 2019). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen wijzen er op dat het evenredigheids- en redelijkheidsprincipe een algemeen rechtsbeginsel is dat steeds geëerbiedigd moet worden. Echter, huidige beslissing verplicht hen enkel om de aanvraag in het buitenland in te dienen wat een tijdelijke maatregel is en dus niet strijdig is met het evenredigheids- of redelijkheidsbeginsel (RVV, arrest nr 249346 van 18 februari 2021).

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Verwijzing naar beslissingen tot verblijfsmachtiging van “gelijkaardige dossiers” en het invoeren van het gelijkheidsbeginsel vormt geen uitzonderlijke omstandigheid. Het is aan betrokkenen om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsmachtiging hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsmachtiging voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een aanvraag tot verblijfsmachtiging individueel onderzocht.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit in aanraking gekomen zouden zijn met het gerecht en over een blanco strafblad zouden beschikken, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkenen beroepen zich nadrukkelijk op hun elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zouden verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat hun banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019). Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkenen zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij reeds een lange periode in het Rijk zouden verblijven, dat zij uitstekend geïntegreerd zouden zijn, dat zij vloeiend Frans zouden spreken, dat zij hun leven hier verder zouden willen opbouwen, dat hun integratie duurzame sociale bindingen teweeggebracht zou hebben, dat zij een uitstekend integratieparcours afgelegd zouden hebben, dat hij hemel en

aarde bewogen zouden hebben om zich aan de Belgische waarden en normen aan te passen, dat zij nu goed Frans zouden spreken, dat zij ten eerste werk gemaakt zouden hebben van hun integratie, dat zij in hun eigen onderhoud zouden kunnen en willen voorzien, dat zij zich steeds op intensieve wijze gemengd zouden hebben on der de Belgische bevolking, dat zij een grote vrienden-en kennissenkring opgebouwd zouden hebben, dat zij op zeer korte tijd op zeer intense wijze overgegaan zouden zijn tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten, dat zij zich de Belgische samenlevings-normen in hoge mate eigen gemaakt zouden hebben, dat er aan hun integratie geenszins getwijfeld zou kunnen worden, dat het onwrikbaar vast zou staan dat zij sociale banden met België hebben, dat zij een meerwaarde zouden betekenen voor onze maatschappij, dat mevrouw haar attest van maatschappelijke oriëntatie voorlegt evenals één deelcertificaat Franse taallessen, een attest van niet steunverlening door het OCMW, een inschrijvingsbewijs opleiding, haar huurovereenkomst, de bibliotheekkaarten van haar kinderen en verschillende foto's van haar kinderen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.3. Verweerder nam op 28 november 2022 in hoofde van verzoeksters tevens twee beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in de vorm van bijlagen 13. Deze beslissingen vormen de tweede en derde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

Het enig middel dat hierna wordt besproken, richten verzoekers *"tegen de motivatie van de bestreden beslissing"*. Gezien het ondersteunend betoog is het duidelijk alleen gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

Het beroep is derhalve onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

3.1. In wat de Raad beschouwt als een enig middel werpen verzoeksters op:

*"- Schending van de materiële motiveringsplicht juncto art. 9bis van de Vreemdelingenwet
- Schending van het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel;
- schending van de motiveringsplicht vervat in art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 de Wet de Wet van wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht;"*

Na een theoretische uiteenzetting over de materiële motiveringsplicht en het evenredigheidsbeginsel, betogen zij als volgt:

"Verwerende partij heeft verzoekers hun aanvraag overeenkomstig art. 9bis vw. onontvankelijk verklaard op 28/11/2022 op basis van het ontberen van uitzonderlijke omstandigheden.

Verzoekster heeft de eer om op te merken dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.).

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering vóór ziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kon vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Verzoekers wensen te verwijzen naar stukken in hun inventaris der stukken ab initio, alwaar verwerende partij het volgende stelde:

FW: O.V.: [...]

[N.B.]t <[...]> 21 juni 2019 om 10 49

Aan: "[...]"@gmail.com" <[...]"@gmail.com>

Geachte

Een aanvraag 9bis indienen in het land van herkomst heeft geen enkele zin.

Zoals u vast weet dient een aanvraag 9bis ingediend te worden wanneer betrokkene zich op het Belgische grondgebied bevindt via de gemeente waar hij/zij verblijft anders wordt de aanvraag niet in overweging genomen.

Mvg

Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitaire redenen".

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998,, R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen".

"Buitengewoon" betekent niet dat het "onmogelijk" is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die "exceptionnelles" zijn, wat synoniem is van "extraordinaires".

Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

Er weze benadrukt dat alles kan ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid, voor zover het beantwoordt aan de voornoemde algemene begripsomschrijving.

Verzoekers zijn de mening toegedaan dat verwerende partij haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft en dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de concrete situatie van verzoekers en hun actuele toestand.

- Het staat onstuitbaar vast dat in het land van herkomst - i.e. Rusland - weliswaar een Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is, doch dat alle reizen naar de gehele Russische Federatie worden afgeraden met dien verstande dat het bestaan van bijzondere omstandigheden aanvaard dient te worden.

Dit is algemeen gekende informatie en staat expliciet gepubliceerd op de website van FOD Buitenlandse Zaken en werd tevens expliciet opgeworpen in de aanvraag ab initio:

<https://diplomatie.belgium.be/nl/landen/rusland/reizen-naar-rusland-reisadvies/algemeneveiligheid-rusland>

De RvV stelde al reeds dat buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis vrw. omstandigheden zijn die het voor de vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te kunnen doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Ook andere omstandigheden kunnen van die aard zijn, zonder dat zij een gevaar voor het leven betekenen.

Wanneer de onmogelijkheid tot terugkeer bestaat in hoofde van één van de gezinsleden, mag worden aangenomen dat ook voor de andere gezinsleden hiermede een onmogelijkheid tot terugkeer ontstaat, quod certa est.

Verwerende partij is uiteraard vanzelfsprekend op de hoogte van dit objectief gegeven en dit gegeven werd expliciet opgenomen in het verzoekschrift ab initio.

Verwerende partij stelt klakkeloos dat verzoekers niet aantonen dat het voor hen onmogelijk is om naar Rusland te begeven.

Verzoekers kunnen onmogelijk vanuit België thans naar Russische Federatie reizen om aldaar onderhavige aanvraag in te stellen.

Verzoekers wezen in de aanvraag inderdaad op, dat zij hun aanvraag bij de Belgische ambassade te Moskou persoonlijk moet indienen, doch dat door de Belgische overheid zelf alle reizen naar de Russische Federatie worden afgeraden.

Dat hier absoluut sprake is van een administratieve onmogelijkheid, aangezien dit voor verzoekers zowel financieel als materieel onmogelijk is.

Verzoekers wijzen expliciet op hun beperkte financiële middelen om te overleven, waardoor een reis naar Rusland en een lang verblijf aldaar in afwachting van de visum, onstuitbaar gepaard zal gaan met heel wat administratief onhaalbaar werk en financieel niet haalbaar is voor verzoekers aangezien zij integraal worden onderhouden door hun grootouders.

De Raad stelde al reeds vast dat de gemachtigde op zich niet betwist dat de verzoekende partijen hun aanvraag bij de Belgische ambassade te Sofia, Bulgarije zouden moeten indienen, wanneer hen niet wordt toegelaten deze aanvraag in België in te dienen. De gemachtigde verwijst in dit verband slechts naar het feit dat de verzoekende partijen beweren "dat ze daartoe eerst een visum moeten bekomen om op legale wijze Bulgarije te betreden, wat voor hen zowel financieel als materieel onmogelijk is", maar gaat vervolgens niet concreet in op de in de aanvraag uitdrukkelijk ingeroepen elementen. Het is dan ook niet duidelijk waarom hij besluit dat de verzoekende partijen "geen buitengewone omstandigheden aantonen", waardoor voor hen geen uitzondering kan worden gemaakt.

Verzoekende partij heeft dit element niet afdoende onderzocht. Verwerende partij dient elk dossier individueel en zorgvuldig te behandelen en concreet te toetsen aan elk individueel dossier.

Dat vraagt voor elke individuele situatie een nauwgezet onderzoek en afweging, wat in casu absoluut dient te gebeuren in het belang van verzoekers.

Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, wat in casu niet het geval is.

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid, terwijl deze situatie degelijk goed gekend was door de overheid middels in de al reeds ingestelde aanvraag tot verblijf ex art. 9bis vrw. en haar administratief dossier.

- Bovendien werd er al reeds gesteld dat het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) het onwettig verblijf gedooft, zulks uitzonderlijk een buitengewone omstandigheid kan uitmaken in het kader van een humanitaire regularisatie-aanvraag.

Verzoekers verblijven inmiddels al quasi 3,5 volkomen legaal in het Rijk. Verzoekers werden zonder meer gedooft door verwerende partij op het Belgisch grondgebied en bovendien verbleven zij vanaf hun aankomst tot op heden volkomen legaal in het Rijk in het kader van de procedures gezinsherenging.

Bovendien volgt Mevr. [B.E.] geboren [in 2003] te Belgorod (Rusland) hoger onderwijs. Deze stukken werden al reeds aan het dossier gevoegd en derhalve gekend aan verwerende partij.

Verzoekers wensen op te merken dat zij al reeds op 09/11/2022 een officieel schrijven hebben bericht aan de ABS van Ottignies-Louvain-la-Neuve om de procedure gezinsherenging op te starten met hun Belgische (groot)ouders. Verzoekers vertoefden aldus op het ogenblik van nemen van de bestreden beslissing legaal in het Rijk, waardoor zij onmogelijk konden terugkeren naar Rusland. Verzoekers verwijzen naar de Bijlagen 19ter afgeleverd op 18/11/2022 d.i. voor de beslissing van 28/11/2022.

- De kinderen lopen naar school en deze schoolgang werd aangevat vanuit legaal verblijf. Ook dit element werd onvoldoende onderzocht en gemotiveerd waardoor verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met het verlies van een school- of academiejaar, aangezien beide kinderen nog steeds naar school lopen en Mevr. [B.E.] geboren [in 2003] te Belgorod (Rusland), hogere studies is aangevat vanuit legaal verblijf (zie AD).

De DVZ kan geen ononvankelijkheidsbeslissing nemen nadat een eerdere ongegrondheidsbeslissing in dezelfde zaak vernietigd werd. Doordat de ontvankelijkheid van de aanvraag niet betwist wordt, heeft deze beslissing gezag van gewijsde verworven. Dat stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in een arrest van 6 december 2017.

- De RvV stelde al reeds dat buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis vrw. omstandigheden zijn die het voor de vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te kunnen doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Ook andere omstandigheden kunnen van die aard zijn, zonder dat zij een gevaar voor het leven betekenen.

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid, terwijl deze situatie degelijk goed gekend was door de overheid.

- Tot slot wenst verzoeker op te merken dat de verwerende partij concreet moet nagaan of een langdurig (onwettig) verblijf in België een buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis Verblijfswet (Vw), ook wanneer dit verblijf te wijten is aan de keuze van de ouders van verzoeker. Dat stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in een arrest van 9 juli 2018.

- Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) mag niet louter verwijzen naar de gezinsherenigingsprocedure op basis van artikel 10 Verblijfswet (Vw) als 'geijkte procedure' om niet te onderzoeken of een relatie een buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis Vw. Artikel 9bis is ook een 'geijkte procedure' om een verblijfsmachtiging in België aan te vragen en het is niet uitgesloten dat een prangende gezinsomstandigheid een aanvraag in het herkomstland verhindert. Dat stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest van 17 oktober 2018.

Verwerende partij dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en zulks op een afdoende wijze.

Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, wat in casu niet het geval is.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Verwerende partij heeft ten onrechte de procedure art. 9bis vw. onontvankelijk verklaard.

Dat het bijgevolg daadwerkelijk ónmogelijk en onverantwoord is om de aanvraag te doen vanuit het thuisland, aangezien het werkelijk bijzonder moeilijk is voor verzoeker om naar Kosovo terug te keren om via daar naar Bulgarije te verkasten om maanden lang aldaar op hun aanvraag te wachten met een onzekere uitkomst tot gevolg.

Dat het derhalve onmogelijk is om naar Rusland te reizen om aldaar de nodige aanvragen te doen. Verwerende partij had dit element moeten onderzoeken en heeft zulks blijkbaar niet afdoende gedaan.

Verwerende partij heeft dit gegeven niet nader onderzocht in de bestreden beslissing. Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

In casu menen verzoekers dat de beslissing van verwerende partij een manifeste inbreuk uitmaakt van het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel en tevens een schending van de motiveringsplicht vervat in art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 de Wet van wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk is en dient deze te worden vernietigd.”

3.2. Waar verzoeksters de schending aanvoeren van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, gaat de Raad ervan uit dat zij de schending van §2 van dit wetsartikel beogen aan te voeren. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in deze bepaling en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.3. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt – onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet – aangegeven dat de ingediende verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard, bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. In tegenstelling tot wat verzoeksters beweren, stelt verweerder niet “klakkeloos” dat zij niet aantonen dat het voor hen onmogelijk is om zich naar Rusland te begeven. Verweerder is namelijk concreet en zeer ruim ingegaan op de door verzoeksters opgeworpen elementen, waarbij hij duidelijk uiteenzet waarom hij deze niet aanvaardt als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters verduidelijken niet waarom deze motieven niet zouden volstaan opdat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Hun overtuiging dat de eerste bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is, volstaat te dezen niet.

3.4. Dat er geen sprake is van een schending van de formele motiveringsplicht blijkt overigens uit het feit dat verzoeksters de motieven van de eerste bestreden beslissing op inhoudelijk vlak bekritisieren, zodat is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht. De inhoudelijke kritiek wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen en het particulier belang tot gevolg heeft (M. BOES, “Het

redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184).

3.6. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. [...]"*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en, zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.7. In casu werd verzoeksters' verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaard, waarbij werd geoordeeld dat de door hen aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen.

3.8. Verweerder beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. Hij heeft de plicht om in de bestreden beslissing te verduidelijken waarom de aangehaalde omstandigheden niet kunnen worden beschouwd als buitengewoon in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, quod in casu.

3.9 De Raad merkt op dat het verzoekschrift zeer chaotisch is opgebouwd, met veel theoretische beschouwingen over de geschonden geachte bepalingen en beginselen en algemeenheden over de artikelen 9 en 9bis van de Vreemdelingenwet, waarbij elementen en arresten worden aangehaald die niets met verzoeksters' zaak te maken hebben of elementen cryptisch worden omschreven, waarbij louter wordt herinnerd aan elementen die ze reeds hebben ontwikkeld in hun in punt 1.1. vermelde aanvraag om verblijfsmachtiging, waarbij nieuwe elementen worden ontwikkeld die niet kunnen worden gelezen in deze aanvraag of waarbij de motieven in de eerste bestreden beslissing ten onrechte worden gereduceerd. Met dit alles tonen ze niet aan dat de motieven van de eerste bestreden beslissing kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of disproportioneel zijn.

3.9.1. Zo tonen verzoekers met hun uiteenzetting over de draadwijdte van het begrip buitengewone omstandigheden en de rechtspraak van de Raad van State hierover – die reeds in de punt 1.1. bedoelde aanvraag kan worden gelezen en die wordt herhaald in de in het verzoekschrift aangehaalde arresten van de Raad – niet in concreto aan dat verweerder de door hen aangehaalde buitengewone omstandigheden in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou hebben beoordeeld of hieraan een invulling heeft gegeven die strijdig is met de aangehaalde rechtspraak.

3.9.2. Nergens in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag noch in een van de drie actualisaties ervan, leest de Raad dat verzoeksters een reisadvies gepubliceerd op de website van FOD Buitenlandse Zaken als buitengewone omstandigheid hebben aangehaald, waarin alle reizen naar de Russische Federatie worden afgeraden. Verzoeksters kunnen verweerder bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben gehouden met omstandigheden die zij niet hebben aangehaald in hun aanvraag om verblijfsmachtiging. Elke aanvrager van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet moet duidelijk aangeven welke buitengewone omstandigheid hij wenst in te roepen. Er kan niet van verweerder worden verwacht dat hij ambtshalve nog moet onderzoeken of andere niet ingeroepen omstandigheden buitengewoon zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, laat staan dat hij een reisadvies moet bekijken dat is gericht aan Belgische onderdanen.

3.9.3. Verzoeksters verwijzen naar een e-mailbericht van een medewerker van de Dienst Vreemdelingen-zaken van 21 juni 2019 waarin wordt gesteld dat het indienen van een aanvraag 9bis in het land van herkomst geen zin heeft omdat deze moet worden ingediend op het Belgisch grondgebied via de gemeente waar de betrokkene verblijft. De Raad ziet niet in hoe dit de eerste bestreden beslissing aan het wankelen kan brengen. Het e-mailbericht verwijst bovendien naar een O.V.-nummer dat niet dat van verzoeksters is.

3.9.4. Waar verzoeksters erop wijzen dat het werkelijk bijzonder moeilijk is voor hen om *“naar Kosovo terug te keren om via daar naar Bulgarije te verkasten om maanden lang aldaar op hun aanvraag te wachten”*, ziet de Raad niet in hoe deze kritiek dienstig is aangezien de eerste bestreden beslissing niet aangeeft dat verzoeksters, wier herkomstland Rusland is, een aanvraag zouden moeten indienen in Kosovo of Bulgarije. Verzoeksters betogen voorts: *“De Raad stelde al reeds vast dat de gemachtigde op zich niet betwist dat de verzoekende partijen hun aanvraag bij de Belgische ambassade te Sofia, Bulgarije zouden moeten indienen, wanneer hen niet wordt toegelaten deze aanvraag in België in te dienen. De gemachtigde verwijst in dit verband slechts naar het feit dat de verzoekende partijen beweren “dat ze daartoe eerst een visum moeten bekomen om op legale wijze Bulgarije te betreden, wat voor hen zowel financieel als materieel onmogelijk is”, maar gaat vervolgens niet concreet in op de in de aanvraag uitdrukkelijk ingeroepen elementen. Het is dan ook niet duidelijk waarom hij besluit dat de verzoekende partijen “geen buitengewone omstandigheden aantonen”, waardoor voor hen geen uitzondering kan worden gemaakt.”* Ook hier ziet de Raad de relevantie van dit betoog niet in. Hiermee tonen verzoeksters niet aan dat verweerder niet concreet is ingegaan op de elementen die zij in hun aanvraag hebben aangehaald of waarom het voor hen niet duidelijk is waarom deze elementen niet werden aanvaard als buitengewone omstandigheden. In dit verband kan nog worden verwezen naar het gestelde in punt 3.9.8.

3.9.5. Verzoeksters betogen dat wanneer de onmogelijkheid van terugkeer bestaat in hoofde van één van de gezinsleden, mag worden aangenomen dat deze onmogelijkheid ook voor de andere gezinsleden ontstaat, maar de Raad ziet de relevantie van dit betoog niet in aangezien in casu niet blijkt dat het voor één van de gezinsleden onmogelijk of bijzonder moeilijk is om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van aanvraag om verblijfsmachtiging.

3.9.6. Waar verzoeksters betogen dat uit een arrest van de Raad van 6 december 2017 met nummer 196 214 volgt dat geen onontvankelijkheidsbeslissing kan worden genomen nadat een eerdere ongegrondheidsbeslissing in dezelfde zaak werd vernietigd, tonen zij niet aan en blijkt uit niets dat voor hen eerder een ongegrondheidsbeslissing werd genomen die nadien werd vernietigd.

3.9.7. Verzoeksters verwijzen naar het arrest van de Raad van State van 13 januari 1993 met nummer 41.573 en betogen dat het bestaan van bijzondere omstandigheden moet worden aanvaard, maar de Raad ziet de relevantie niet in van voormeld arrest voor verzoeksters' zaak. Immers betreft dit arrest de vernietiging van een bevel om het grondgebied te verlaten voor een profvoetballer in het bezit van een arbeidskaart B. Dit zijn niet de elementen die verzoeksters' zaak kenmerken.

3.9.8. In de eerste bestreden beslissing kan worden gelezen:

“We stellen vast dat betrokkenen zich beroepen op hun samenwoning met en afhankelijkheid van hun Belgische (groot)ouders. Echter, dit werd reeds tweemaal onderzocht in het kader van hun aanvragen gezinshereniging waarbij vastgesteld werd dat de Belgische (groot)ouders niet over voldoende financiële middelen beschikken om betrokkenen ten laste te nemen. Evenmin werd aangetoond dat betrokkenen zelf niet over voldoende middelen zouden beschikken en dat de materiële steun verleent door de (groot)ouders onontbeerlijk zou zijn. Het bij huidige aanvraag 9bis voorgelegde attest dd. 03.06.2019 werd eveneens voorgelegd bij de aanvragen gezinshereniging waarbij opgemerkt werd dat attest enkel aantoonde dat betrokkene niet over onroerende goederen beschikt in Rusland. Het toont niet aan dat zij afhankelijk zijn van de Belgische (groot)ouders.”

“Betrokkenen beroepen zich op het feit dat het voor hen administratief onmogelijk zou zijn om de aanvraag in Moskou in te dienen, omdat dit zowel financieel als materieel onmogelijk zou zijn. Betrokkenen maken dit echter niet aannemelijk. Betrokkenen tonen niet aan dat zij als Russische onderdanen niet kunnen terugkeren naar Rusland. Ze verduidelijken op geen enkele manier waaruit deze administratieve onmogelijkheid dan wel zou bestaan. Bovendien zijn betrokkenen bekend met de procedure van visumaanvragen in de Belgische ambassade te Moskou aangezien zij in het verleden reeds een visum type C aanvroegen en bekwamen. We wijzen er verder op dat het bekomen van dit visum, wijst op een stabiele financiële situatie in het land van herkomst aangezien de aflevering van dergelijke visa gebonden is aan strenge

voorwaarden. Betrokkenen tonen op geen enkele manier aan waarom het voor hen financieel en materieel onmogelijk zou zijn om terug te keren naar Rusland. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reintegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reintegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen door financiële en materiële redenen onmogelijk kunnen terugkeren niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

Dit kunnen verzoekers niet onderuit halen door te poneren wat ze reeds hebben aangehaald in hun aanvraag om verblijfsmachtiging, met name: *“Dat hier absoluut sprake is van een administratieve onmogelijkheid, aangezien dit voor verzoekers zowel financieel als materieel onmogelijk is. Verzoekers wijzen expliciet op hun beperkte financiële middelen om te overleven, waardoor een reis naar Rusland en een lang verblijf aldaar in afwachting van de visum, onstuitbaar gepaard zal gaan met heel wat administratief onhaalbaar werk en financieel niet haalbaar is voor verzoekers aangezien zij integraal worden onderhouden door hun grootouders.”* In verband met het laatst aangehaalde aspect kan nog worden verwezen naar het gestelde in punt 3.9.12.

3.9.9. Verzoeksters betogen: *“Bovendien werd er al reeds gesteld dat het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) het onwettig verblijf gedooft, zulks uitzonderlijk een buitengewone omstandigheid kan uitmaken in het kader van een humanitaire regularisatie-aanvraag. Verzoekers verblijven inmiddels al quasi 3,5 volkomen legaal in het Rijk. Verzoekers werden zonder meer gedooft door verwerende partij op het Belgisch grondgebied en bovendien verbleven zij vanaf hun aankomst tot op heden volkomen legaal in het Rijk in het kader van de procedures gezinsherenging.”* In de voetnoot bij dit betoog verwijzen zij naar een arrest van de Raad van 30 maart 2020 met nummer 234 621.

In de eerste bestreden beslissing kan worden gelezen: *“Betrokkenen wijzen er verder op dat indien de Dienst Vreemdelingenzaken het onwettig verblijf gedooft, dit een buitengewone omstandigheid zou kunnen uitmaken. Dit zou het geval zijn wanneer er geen nieuw bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd nadat het vorige vernietigd werd. Ze verwijzen hiervoor naar arrest 234621 van 30 maart 2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze situatie is echter niet van toepassing op betrokkenen daar er in hun hoofde nog geen bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, laat staan dat het reeds vernietigd werd. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”*

Door te herhalen wat zij reeds uiteenzetten in hun verblijfsaanvraag, slagen verzoeksters er niet in deze vaststellingen van verweerder onderuit te halen. Voor het overige kan nog worden verwezen naar het gestelde in de punten 3.9.13. t.e.m. 3.9.15.

3.9.10. In de eerste bestreden beslissing kan worden gelezen:

“Betrokkene beroept zich op de scholing van haar kinderen. Echter, Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van haar kinderen plaatsvond in precair verblijf en zo normaal mogelijk te laten verlopen. Verder merken we op dat haar oudste dochter reeds meerderjarig is en dus niet langer leerplichtig. Tevens behaalde zij hier haar diploma secundair onderwijs op 30.06.2022. Zij toont niet aan dat zij hier nog steeds naar school gaat. Betrokkene kan eventueel op basis van een studentenvisum eventueel terugkeren naar België om hogere studies aan te vatten. Wat de jongste dochter betreft, mag er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij, omwille van haar beperkte scholing in België (namelijk sinds schooljaar 2020-2021) en het feit dat zij reeds scholing genoten heeft in Rusland (aangezien zij reeds negen jaar was bij haar aankomst in België), nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal en onderwijs in het land van herkomst beschikt. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Deze afwegingen worden niet onderuit gehaald door het betoog te herhalen dat de kinderen hier school lopen en erop te wijzen dat dit werd aangevat vanuit legaal verblijf. De Raad leest nergens in de aanvraag om verblijfsmachtiging en de actualisaties ervan dat het verlies van een school- of academiejaar werd

aangehaald als een buitengewone omstandigheid zodat verzoeksters er geen antwoord op kunnen verwachten in de eerste bestreden beslissing. Specifiek voor wat betreft tweede verzoekster, zijnde de oudste dochter van eerste verzoekster, wordt aangevoerd dat zij hogere studies zou hebben aangevat, wat zou moeten blijken uit het administratief dossier. De Raad stelt echter vast dat dit niet blijkt uit het administratief dossier zoals verzoeksters beweren. Blijkens het administratief dossier hebben verzoeksters hun aanvraag drie keer geactualiseerd, namelijk op 14 februari 2022, 9 mei 2022 en 14 juli 2022. Echter blijkt uit geen enkele van deze actualisaties concreet dat tweede verzoekster, na het secundair onderwijs te hebben afgerond in juni 2022, hogere studies heeft aangevat. Verzoeksters laten tevens na dit hoger onderwijs te benoemen en te concretiseren, laat staat dat ze een bewijs aan het verzoekschrift toevoegen dat zij dit zouden kenbaar hebben gemaakt aan verweerder alvorens hij de eerste bestreden beslissing trof. De volgende overwegingen blijven dan ook overeind: *“Verder merken we op dat haar oudste dochter reeds meerderjarig is en dus niet langer leerplichtig. Tevens behaalde zij hier haar diploma secundair onderwijs op 30.06.2022. Zij toont niet aan dat zij hier nog steeds naar school gaat.”* Bovendien brengen verzoeksters ook niets in tegen de volgende overweging: *“Betrokkene kan eventueel op basis van een studentervisum eventueel terugkeren naar België om hogere studies aan te vatten.”*

3.9.11. Verzoeksters wijzen erop dat ook *“andere omstandigheden”* *“zonder dat zijn een gevaar voor het leven betekenen”* buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken. Zij stellen dat de eerste bestreden beslissing op geen enkele wijze rekening houdt *“met deze belangrijke omstandigheid, terwijl deze situatie degelijk goed gekend was door de overheid”*.

Het is de Raad, op basis van deze cryptische omschrijving, geheel onduidelijk op welke *“belangrijke omstandigheid”* verzoeksters doelen. Het is niet aan de Raad om ten behoeve van verzoeksters hiaten in hun verzoekschrift op te vullen waar zij nalaten in concreto toe te lichten met welke andere omstandigheid verweerder geen rekening heeft gehouden.

3.9.12. In de eerste bestreden beslissing kan worden gelezen: *“Betrokkenen beroepen zich op artikel 8 EVRM omdat zij sinds hun aankomst zouden samenwonen met hun Belgische (groot)ouders en financieel en materieel van hen afhankelijk zouden zijn. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen zich beroepen op hun samenwoning met en afhankelijkheid van hun Belgische (groot)ouders. Echter, dit werd reeds tweemaal onderzocht in het kader van hun aanvragen gezinshereniging waarbij vastgesteld werd dat de Belgische (groot)ouders niet over voldoende financiële middelen beschikken om betrokkenen ten laste te nemen. Evenmin werd aangetoond dat betrokkenen zelf niet over voldoende middelen zouden beschikken en dat de materiële steun verleent door de (groot)ouders onontbeerlijk zou zijn. Het bij huidige aanvraag 9bis voorgelegde attest dd. 03.06.2019 werd eveneens voorgelegd bij de aanvragen gezinshereniging waarbij opgemerkt werd dat attest enkel aantoont dat betrokkene niet over onroerende goederen beschikt in Rusland. Het toont niet aan dat zij afhankelijk zijn van de Belgische (groot)ouders. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen, evenals de band tussen grootouders en kleinkinderen, valt niet noodzakelijk onder de bescherming van artikel 8 EVRM: : “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu werden deze elementen van afhankelijkheid reeds onderzocht door de dienst gezinshereniging en niet weerhouden. We merken tenslotte nog op dat de (groot)ouders reeds sinds 2006 en 2007 in België verblijven, terwijl betrokkenen zelf pas in 2019 naar België kwamen. Ze*

tonen aldus zelf aan dat zij perfect in staat zijn om gedurende langere periode gescheiden te leven zonder ernstig of onherstelbaar nadeel. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van hun sociale banden geen enkele getuigenverklaringen voorleggen maar zich beperken tot het voorleggen van scholings- en opleidingsattesten. Echter, hieruit blijkt niet dat hun netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekers tonen niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekers tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Rusland uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

Verzoeksters betogen: “Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) mag niet louter verwijzen naar de gezins-herenigingsprocedure op basis van artikel 10 Verblijfswet (Vw) als ‘geijkte procedure’ om niet te onderzoeken of een relatie een buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis Vw. Artikel 9bis is ook een ‘geijkte procedure’ om een verblijfsmachtiging in België aan te vragen en het is niet uitgesloten dat een prangende gezinsomstandigheid een aanvraag in het herkomstland verhindert. Dat stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest van 17 oktober 2018.”

De Raad veronderstelt dat verzoeksters met “een prangende gezinsomstandigheid” de relatie met hun Belgische (groot)ouders voor ogen hebben. De Raad stelt vast dat verweerder zich met betrekking tot dit element niet heeft beperkt tot de “loutere verwijzing” naar de geijkte procedure maar zeer uitgebreid motiveert waarom dit in casu geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. Met hun voormeld betoog tonen verzoeksters niet in concreto aan dat de hierboven geciteerde overwegingen van verweerder onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel zijn.

3.9.13. Verzoeksters betogen als volgt: “Tot slot wenst verzoeker op te merken dat de verwerende partij concreet moet nagaan of een langdurig (onwettig) verblijf in België een buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis Verblijfswet (Vw), ook wanneer dit verblijf te wijten is aan de keuze van de ouders van verzoeker. Dat stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in een arrest van 9 juli 2018.”

De Raad leest in het door verzoeksters aangehaalde arrest van de Raad van juli 2018, “Verweerder stelt dat het de ouders van verzoeker zijn die, door zich jarenlang bewust te nestelen in illegaal verblijf, zijn belangen hebben geschaad en dat als de ouders gevolg hadden gegeven aan de hen betekende bevelen om het grondgebied te verlaten “de ingeroepen problemen zich niet [hadden] gesteld.” Iets dergelijks kan echter niet worden gelezen in de eerste bestreden beslissing en dus kunnen verzoeksters het aangehaalde arrest niet dienstig inroepen, nog daargelaten de vaststelling dat arresten in een continentale

rechtstraditie geen precedentenwerking hebben. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeksters met hun betoog niets inbrengen waar de eerste bestreden beslissing stelt:

“Betrokkenen beroepen zich nadrukkelijk op hun elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zouden verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat hun banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019). Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkenen zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij reeds een lange periode in het Rijk zouden verblijven, dat zij uitstekend geïntegreerd zouden zijn, dat zij vloeiend Frans zouden spreken, dat zij hun leven hier verder zouden willen opbouwen, dat hun integratie duurzame sociale bindingen teweeggebracht zou hebben, dat zij een uitstekend integratieparcours afgelegd zouden hebben, dat hij hemel en aarde bewogen zouden hebben om zich aan de Belgische waarden en normen aan te passen, dat zij nu goed Frans zouden spreken, dat zij ten eerste werk gemaakt zouden hebben van hun integratie, dat zij in hun eigen onderhoud zouden kunnen en willen voorzien, dat zij zich steeds op intensieve wijze gemengd zouden hebben on der de Belgische bevolking, dat zij een grote vrienden-en kennissenkring opgebouwd zouden hebben, dat zij op zeer korte tijd op zeer intense wijze overgegaan zouden zijn tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten, dat zij zich de Belgische samenlevings-normen in hoge mate eigen gemaakt zouden hebben, dat er aan hun integratie geenszins getwijfeld zou kunnen worden, dat het onwrikbaar vast zou staan dat zij sociale banden met België hebben, dat zij een meerwaarde zouden betekenen voor onze maatschappij, dat mevrouw haar attest van maatschappelijke oriëntatie voorlegt evenals één deelcertificaat Franse taallessen, een attest van niet steunverlening door het OCMW, een inschrijvingsbewijs opleiding, haar huurovereenkomst, de bibliotheekkaarten van haar kinderen en verschillende foto's van haar kinderen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

3.9.14. Verzoeksters betogen dat zij op het moment van de eerste bestreden beslissing legaal in België verbleven waardoor zij onmogelijk naar Rusland konden terugkeren. Zij wijzen erop dat op 18 november 2022 een bijlage 19ter werd afgegeven naar aanleiding van een (derde) aanvraag gezinshereniging met hun Belgische (groot)moeder. Zij voegen thans als stuk 2 bij hun verzoekschrift twee bijlagen 19ter op naam van eerste verzoekster en van haar minderjarige dochter, evenals bijhorende attesten van immatriculatie, geldig van 25 november 2022 tot 18 mei 2023. Tevens voegen zij als stuk 3 een e-mail van 9 november 2022 van verzoeksters' raadsman, gericht aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van Louvain-la-Neuve, met de vraag een afspraak vast te leggen om de bijlagen 19ter af te leveren.

3.9.15. De Raad stelt op basis van het administratief dossier echter vast dat verzoeksters niet middels een actualisatie van hun aanvraag aan verweerder kenbaar hebben gemaakt dat zij bezig waren opnieuw een verblijfsaanvraag in het kader van gezinshereniging op te starten, noch dat eerste verzoekster en haar minderjarige dochter in het bezit zijn van een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie, zodat dit geen grond van onwettigheid van de eerste bestreden beslissing kan opleveren. De Raad kan als annulatierechter ook niet in de plaats van verweerder gaan beoordelen of deze nieuwe aangehaalde omstandigheden buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.10 Gelet op bovenstaande tonen verzoeksters niet aan dat verweerder in casu zijn discretionaire bevoegdheid bij het beoordelen van de aangevoerde buitengewone omstandigheden op een incorrecte, disproportionele, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of strijdig met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingevuld. De overtuiging van verzoeksters dat de eerste bestreden beslissing niet deugt en dat ze wel degelijke buitengewone omstandigheden hebben ontwikkeld, kan niet leiden tot een andersluidend oordeel.

Het enig middel is derhalve ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeksters hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA